

GENKI KAWAMURA

O SUTĂ
DE FLORI

Traducere din japoneză și note de
RALUCA NICOLAE

HUMANITAS
fiction

Am deschis ușa, și în fața ochilor mi s-a ivit cerul vast, colorat în galben.

Nu era nici senin, nici înnorat. Mai bine zis, soarele nu se vedea. Am pornit-o în jos și, la poalele dealului, am luat-o la stânga. Trebuie să mă grăbesc. Izumi o să vină dintr-o clipă într-alta. Case de aceeași mărime se înșirau de o parte și de alta a drumului ce tăia panta lină. Dintr-una răzbăteau acorduri de pian – *Träumerei*¹ de Schumann. O interpretare chinuită, cu poticneli, mai ales la a doua măsură. Vai, azi am lecție de pian! Miku-chan², atenție mare la re și la fa! O, mai e puțin și începe. Dar înainte de ora de muzică, mai aveam drum pe undeva. Dar unde? A, da. La supermarketul de la gară. Izumi vine diseară. Îi voi găti ceva ce-i place – *hayashi-raisu*³ și omletă rulată. Și, ca garnitură, o roșie mare. Oare mai am maioneză? Mai bine cumpăr un borcan, să n-am surprize. Pe la ora asta, Izumi trebuie să

1. Reverie (în limba germană).

2. Apelativ de alint, atașat de obicei la prenume.

3. Tocană de vită cu ceapă și ciuperci în sos brun, servită cu orez fiert.

fi ajuns deja în gară. O să termin rapid cumpărăturile, dar trebuie să mă grăbesc puțin. Pantofii îmi bocăneau pe asfalt. Peste strada pustie se lăsase înserarea. Deodată în față mi-a apărut un leagăn. Lanțul ruginit i se bălăngănea – probabil că un copil tocmai se dăduse în el. Pe o latură a șirului pieptiș de trepte se aflau un părculeț cu un tobogan ros de vreme, un scrânciob și un leagăn. Un tren roșu trecea silențios pe la baza scărilor lungi și abrupte. Sub cerul de culoarea pădăiei se întindea un complex de locuințe, dincolo de care ar fi trebuit să fie marea – ascunsă acum privirii din pricina ceței fine. Ce ai de gând, Yuriko? M-am întors și am dat cu ochii de tata. Te rog să te aduni și să te gândești bine ce faci, mi-a spus mama, ștergându-și ochii cu batista. Mamă, tată, îmi pare rău, dar nu pot să lepăd copilul. Mi-am mișcat buzele, dar n-a ieșit nici un sunet, doar un șuvoi de aer uscat. În cazul ăsta, ne luăm mâna de pe tine. Tata și-a ferit privirea și mi-a întors spatele. Mama, așîșderea. Am vrut să mă țin după ei, dar picioarele nu mi-au dat ascultare. Ce mă fac? Îmi venea să strig după ajutor. Când siluetele nu li s-au mai văzut, m-am dus să mă dau în leagănul cu lanț ruginit, privind gânditoare cerul. La un moment dat mi s-a părut că aud un geam spărgându-se. Deasupra mea cerul galben s-a despicat, scoțând la iveală crăpături de un alb mat. Pământul s-a vălurit și s-a cutremurat. Blocurile din depărtare au picat unul după altul, ca niște piese de domino. Numele lui mi-a venit imediat pe buze. Izumi! Izumi! l-am strigat de câteva ori. Izumi se află deja la gară. Și Asaba mă așteaptă. Trebuie să plec. Mă așteaptă. Să nu uit să cumpăr ceapă,

morcovi și carne de vită. Și maioneză. Nu cred c-o să ajung la timp. Și aveam lecție de pian cu Miku-chan. Ai grijă la re și fa când cânti a doua măsură din *Träumerei!* Mamă, tată, îmi pare rău. Fisura albă din văzduh se înnegrea văzând cu ochii. Unul-două focuri de artificii au brăzdat cerul cenușiu, cu irizații gălbui. Ciudat! Nu li se vede decât partea de sus. Pe când admiram semicerculile strălucitoare, m-am pomenit că mă podidesc lacrimile.

De ce? De ce sunt atât de frumoase?

Când s-a întors, Izumi Kasai nu și-a găsit mama acasă.

S-a descălțat la intrarea în casa bătrânească și a strigat-o. Vocea i-a răsunat pe holul întunecos. În camera de zi din fața sa, lumina era stinsă. La fel de liniște era și la etaj. Înăuntru se răcise atât de tare, că i s-a părut mai frig ca afară. Și-a tras până la gât fermoarul gecii din puf. Mersese pe jos de la gară, visând la căldura căminului, dar acum tremura de-a binelea.

A intrat în bucătărie. Un miros greu i-a ajuns la nas. Camera în care mama lui pregătea de obicei cina era goală. A aprins neonul. În chiuveta mică zăcea un mal-dăr de vase și de pahare murdare, iar pe aragaz trona o cratiță cu resturi de varză chinezească. Foarte curios! Mama lui era ordonată și freca oalele până luceau.

Izumi mai spălase singur vase în copilărie, când maică-sa nu se simțea bine și era nevoită să stea o vreme la pat. După ce se întorcea de la școală, își aducea un scaun în bucătărie, se urca pe el și săpunea cu buretele

toate vasele din chiuvetă. E drept, nu făcea asta foarte des, dar, imediat ce termina treaba, se ducea la maică-sa să se împăuneze.

— Ce băiat bun! îi spunea ea, ridicându-se în capul oaselor. Bravo, Izumi, îți mulțumesc!

Odată, fusese atât de fericit că îl lăudase, încât, a doua zi când spălase vasele, din exces de zel spărsese un bol la care Yuriko ținea foarte mult, cumpărat în urmă cu vreo zece ani într-o excursie în insula Kyūshū. Alarmată de bufnitură, maică-sa venise într-un suflet și văzuse castronul țândări.

— Ai pățit ceva? Te-ai tăiat? îl întrebase ea, luându-l de mână.

O picătură rotundă, ce aducea cu o buburuză, îi răsărise în vârful arătătorului. Izumi suspinase, iar ea îi dusesse degetul la buze și îi supsesse boaba de sânge. Când saliva caldă i-a învăluit degetul, Izumi simțise un junghi de regret în piept.

Din bucătărie a intrat în camera de zi, apoi în celălalte încăperi, aprinzând rând pe rând neoanele și dând drumul la aerul condiționat și la televizor. În mijlocul camerei de zi se afla un pian mare și vechi, iar lângă el, un televizor de dimensiuni modeste și o combină muzicală.

Viața mamei sale gravitase mereu în jurul pianului. După ce terminase Conservatorul la o universitate privată, Yuriko apucase să dea câteva recitaluri la pian. Se întreținuse din concertele susținute în hoteluri. Când se născuse Izumi, ca să-și asigure un venit stabil, se angajase profesoară de muzică.

Nu după mult timp i se dusese vestea că e o femeie frumoasă și o profesoară excelentă, așa că nu dusese lipsă de elevi. Izumi învățase și el să cânte la pian, dar, în timpul lecțiilor, maică-sa se transforma într-o cu totul altă persoană. Aproape că îi era frică de ea.

În clasa întâi își luase inima în dinți și îi mărturisise că nu mai vrea să facă pian. Ea îl privise întristată și îi zisese că ar fi bine să mai exerseze din când în când, chiar dacă nu voia să țină cont de sfaturile ei. Dar de reproșat, nu-i reproșase nimic. Muzica era, la urma urmei, o expresie a libertății.

Aparatul de aer condiționat, murdar, a pornit cu un icnet, scuipând aer cald, cu un ușor iz de mucegai. Anul viitor avea de gând să cheme pe cineva să-l curețe. Deși i-a telefonat îndelung mamei sale, îi intra mereu robotul.

Chiar lângă tocul ferestrei atârna o fotografie înrămată. Fusese făcută într-o excursie la izvoarele termale în urmă cu doi-trei ani, poate mai mult. În poză stăteau amândoi în fața intrării în *ryōkan*¹, îmbrăcați în *yukata*². De obicei nu prea aveau fotografii împreună.

— Ce bun e! zisese Yuriko pe când se înfrupta dintr-o porție generoasă de *sashimi*³ de homar. Poate mai venim aici.

— Da, da, mai venim, izbucnise el, exasperat de cât fusese bătut la cap cu aceeași replică.

— Scuză-mă, răsese ea, ușor jenată.

1. Han tradițional japonez.

2. Chimono ușor de vară, confecționat din bumbac.

3. Bucăți de pește sau de creveți cruzi, servite cu sos de soia.

Izumi s-a așezat la masă și s-a uitat fără prea mult chef la televizor. Pe nesimțite s-a scurs o oră. Cerul violet din spatele micii lor grădini era în parte ascuns de imensul complex rezidențial din zonă. Luminile de la ferestre au început să se aprindă una după alta. I se făcuse foame, dar își făcea griji pentru maică-sa, care cine știe pe unde umbla. Doar o avertizase că avea să fie acasă pe la ora asta! Acum aproape se întunecase, și străzile erau din ce în ce mai pustii.

A urcat la etaj, în camera sa, și și-a lăsat rucsacul pe patul ieftin, cu cadru metalic, pe care îl avea din liceu. Arcurile au scârțâit. O colecție de romane polițiste și câteva CD-uri cu muzică occidentală erau așezate cu grijă pe rafturi. De bibliotecă era rezemată o chitară electrică veche și plină de praf, cumpărată de maică-sa. Un Telecaster maro închis. Până în ultimul an de facultate cântase într-o formație, deși nu fusese niciodată mulțumit de prestația sa la chitară.

A coborât scările abrupte din lemn, aplecându-și puțin capul să nu se lovească. În trecere a zărit aruncată pe canapeaua din camera de zi o eșarfă de-a lui Yuriko. Înflorat de o presimțire, în hol și-a tras repede în picioare o pereche de teniși și a ieșit pe ușă.

La poalele dealului a luat-o la stânga. Unde se dusesse maică-sa? Fără să-și dea seama, Izumi a rupt-o la fugă. Bine măcar că nu-i mai era așa de frig. Felinarele îi făceau răsuflarea să pară albă. Fiind sfârșitul anului, străzile erau mai luminate ca de obicei. De la ferestrele caselor ce se înșirau de-o parte și de alta a pantei se zăreau sclipiri

albicioase, de la televizoarele ce mergeau încontinuu. Pe alocuri se auzeau râsete și frânturi din emisiuni.

A coborât scara abruptă ca să scurteze din drum și, tocmai când voia s-o pornească pe aleea ce ducea la gară, a înțepenit cu mâna pe balustradă. Yuriko era acolo, în bătaia felinarelor, dându-se în leagănul ce se balansa și scârțâia, cu ochii pironiți la orașul peste care se lăsase înserarea. S-a apropiat de ea încetișor, să n-o sperie. Lumina palidă care îi cădea pe profil îi adâncea ridurile și îi trăda vârsta, dar, în același timp, îi dădea un aer inocent, de fetiță. Izumi a venit lângă ea, dar Yuriko nu l-a observat, ci a continuat să admire sculpirile orașului. Zâmbea, cufundată într-un vis frumos.

— Mamă, ce cauți aici? a întrebat-o el cu o voce pierită.

Încă mai răsuffla greu.

— Trebuie să mă întorc, a murmurat Yuriko, mai mult pentru sine.

— Poftim?

— Trebuie să mă întorc.

— Ce-i cu tine, mamă?

— O, scuze... Izumi.

Yuriko s-a întors spre el. Pe Izumi l-au tulburat ochii săi umezi și sticloși. Nu mai văzuse niciodată asemenea expresie pe chipul ei.

— Mi-am făcut griji pentru tine, că nu te-am găsit acasă.

— Am cumpărat câte ceva de la supermarket și am cam obosit.

Numai că nu ținea în mână nici o sacoșă cu cumpărături.